

„Влѣзь, рѣбо, въ кошницѣ! влѣзь, рѣбо, въ кошницѣ!

Влѣкъ-тъ сѣдѣлъ, сѣдѣлъ, па попыталъ: „Да сѣдѣ ли оште, кума лѣсо?“ Лисица-та му рекла: Посѣди, посѣди оште, азъ штѣ ти икажѣ кога дойде врѣмя!“ Лисица-та, кога ввидѣла, че замрѣзнѣла добрѣ опашка-та на влѣка, рекла: „А, тягли сега, кумче!“ Влѣкъ-тъ потяглилъ, нѣ неможилъ да си истягли сопашкѣ-тѣ.

„И, па ты, кумче! искаше рѣбѣ, па сега не тяглишь!“ Влѣкъ-тъ реклъ: „Тягль, кума лѣсо, нѣ рѣбѣ много.“ Лисица-та рекла: „Чакай да повѣикамъ да ти помогнѣтъ.“ Отрѣчала на водѣницѣ-тѣ и зяла да вѣка: водѣнчарю, водѣнчарю! Влѣкъ подѣ водѣницѣ-тѣ! Водѣнчарѣ-тъ и другѣ излѣзли кой съ тоягль кой съ дрѣво и ся спустиѣли да биѣтъ влѣка. Влѣкъ-тъ като видѣлъ, потяглилъ съ все силѣ и си откѣснилъ опашкѣ-тѣ, па ся спустилъ да бѣга на кѣдѣ-то му видятъ очи.

Въ това врѣмя водѣнчарѣ-тъ си бѣлъ направилъ кашѣ. Лисица-та влѣзла у водѣницѣ-тѣ, та изиала кашѣ-тѣ и си намазала главѣ-тѣ, па си излѣзла. Влѣкъ-тъ отъ надѣ отишѣлъ да си отврѣшта на лисицѣ-тѣ и, като ѣ видѣлъ, реклъ: „Ахъ, ты, такѣва и онакѣва! зашто мя измами? Я вижъ крѣвѣ-ты